

BRIGID KEMMERER

UN
JURĂMÂNT
CUTEZĂTOR
ȘI
LETAL

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINTEENS

Redactare: Liviu Szóke, Alina Băltăc

Tehnoredactare: Valentina Dobrescu, Mihaela Ciufu

Lector: Shauki Al-Gareeb

BRIGID KEMMERER

A VOW SO BOLD AND DEADLY

Text copyright © 2021 by Brigid Kemmerer

Map copyright © 2020 by Kelly de Groot

This translation of *A Vow so Bold and Deadly* is published by CORINT BOOKS SRL by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.corintjunior.ro | www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEMMERER, BRIGID

Un jurământ cutezător și letal / Brigid Kemmerer; trad.
din lb. engleză de Andra Elena Agafiței. - București:
CorinTeens, 2023

ISBN 978-606-088-164-3

I. Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.III

CAPITOLUL UNU

VREMEA A ÎNCEPUT SĂ SE SCHIMBE, PERMIȚÂNDU-I VÂNTULUI necruțător să năvălească din munți și să se strecoare pe sub pielea și căptușeala de blană a hainei mele. În Syhl Shallow e mai rece decât ar fi în Emberfall, dar a trecut atât de mult timp de când n-am mai trăit trecerea treptată de la toamnă la iarnă, încât mă bucur de moment.

Ceilalți stau îngrămădiți în jurul focului aprins în vatra centrală din încăperea principală a Palatului de Cristal, bând primele sticle de vin de iarnă ale bucătarului, însă Iisak detestă căldura, așa că îndur frigul și întunericul de pe verandă ca să joc zaruri cu scraverul. Unica flacăra de aici e cea a lumânării singuratice din borcanul de sticlă de pe masa dintre noi.

Iisak agită cuburile argintii în mâini și apoi le lasă să zornăie pe suprafața de lemn.

— Pe toți dracii! mormăi când îi număr punctele.

Sunt priceput la cărți, dar zarurile par să mă urască. La jocurile de cărți există un element de strategie, o alegere, însă zarurile sunt mișcate doar de soartă. Recunoscându-i victoria, arunc o monedă pe masă.

Iisak zâmbeste și, cu toate că bezna aruncă umbre și mai întunecate peste ochii lui negri și pielea cenușie, razele lunii i se reflectă în colți.

Bagă moneda în buzunar, dar probabil o să i-o dea mai târziu lui Tycho. Ține la băiat ca o bunică împovărată de ani. Sau poate ca un tată căruia îi este dor de fiul pe care l-a pierdut cândva.

— Unde-i tânăra noastră regină în seara asta? Întreabă el.

— Lia Mara cinează cu membrii uneia dintre Casele ei Regale.

— Fără tine?

— Au cerut să fie primiți în privat, iar ea are obligația să îi mulțumească pe toți.

Casele Regale puneau presiune pe fosta regină înainte să fie ucisă, dar Karis Luran domnea cu o mână de fier și era capabilă să le țină în frâu. Acum, că Lia Mara este la putere, iar ținutul Syhl Shallow e disperat după resurse, presiunea de a găsi rute de negoț pare să se fi dublat – mai ales de vreme ce actuala suverană nu-și dorește să conducă precum mama ei.

Ridic din umeri și adun zarurile.

— Iisak, aici nu se simt toți în largul lor în preajma magiei.

— Judecând după mulțime, mi-am dat și eu seama de asta, Alteță, replică el, aruncând apoi o privire spre veranda întunecată și pustie, cu excepția celor doi străjeri de lângă ușă.

— În fine, spun într-o doară. E frig în seara asta!

Dar are dreptate. Probabil e magia.

Mă-nțeleg cu majoritatea străjerilor și a soldaților din Syhl Shallow, însă aici e o distanță pe care nu prea pot să o definesc. Un soi de precauție. La început, mi-am zis că e din cauză că ei mă văd loial regatului Emberfall și pentru că am rămas alături de Lia Mara când și-a ucis mama ca să revendice tronul.

Totuși, cu trecerea timpului, precauția s-a făcut și mai simțită de fiecare dată când am vindecat o rană sau am alungat un adversar

de pe câmpul de antrenament. Devine încă și mai palpabilă când mă duc în armură ca să-mi las armele, iar discuțiile se opresc brusc sau micile grupuri se împrăștie.

Un vânt puternic mătură veranda, făcând flacăra lumânării să pâlpeie și apoi să se stingă.

Mă cutremur.

— După cum ziceam.

— Ar trebui să profităm de intimitate! reia Iisak mai liniștit și cu o voce mai joasă, care să nu ajungă la urechile străjerilor mei.

Pun un deget deasupra muclei de lumânare și fac o mișcare circulară, permițându-le stelelor din sângele meu să-mi joace în jurul vârfului degetelor. Ceea ce mi se păruse cândva o provocare e acum ușor. O flacăra prinde viață.

— Credeam că asta facem.

— Nu-mi mai trebuie și alte monede de la tine.

Zâmbesc.

— Ei bine, mă bucur, pentru că mi-au mai rămas doar câteva.

Nu-mi întoarce zâmbetul, așa că afișez o expresie serioasă. Iisak e și el rege, deși petrece un an în serviciul meu. A fost prins într-o cușcă în Emberfall, și Karis Luran l-a ținut în lanțuri. M-am oferit să-l eliberez de zeci de ori, dar m-a refuzat de fiecare dată. E un soi de loialitate pe care nu sunt sigur că o merit, mai ales că știu ce a pierdut: mai întâi, un fiu care a dispărut, și apoi tronul său din Iishellasa. Când vrea să-i acord atenție, mă străduiesc din răspuțeri să i-o ofer.

— De ce ai nevoie? îl întreb.

— Nu doar oamenii din Syhl Shallow se tem de magie.

Mă încrunt. Se referă la Rhen.

Fratele meu.

De fiecare dată când mă gândesc la asta, simt o încordare în tot corpul.

— Cândva ai zis că nu vrei să te războiești cu el, spune Iisak.
Mă uit la zarurile din palmă, agitându-le între degete.

— Nici acum nu vreau.

— Ai început să pregătești armatele în numele Liei Mara.

Cuprind cuburile argintii în palmă.

— Da!

— Cuferele din Syhl Shallow au început să se golească. Probabil c-o să ai o singură ocazie să îi ții piept. Pierderile din ultima luptă cu regatul Emberfall au fost uriașe din cauza creaturii prințului Rhen. Un al doilea atac n-o să fie posibil. Face o pauză înainte să adauge: Și i-ai acordat șaizeci de zile să se pregătească pentru bătălie.

— Știu.

— Oricât de mult ți-ai dori să nu se piardă vieți, bătăliile astea n-o să aibă loc altfel.

— Știu și asta.

O altă rafală de vânt mătură veranda, stingând iar flacăra. De data asta, știu că a fost Iisak. Am învățat să-i simt magia care pulsează în aer, așa cum a mea îmi curge prin sânge.

Îi arunc o privire și întetesc iar focul.

Urmează altă rafală, ceea ce mă face să îmi mijesc ochii. Când am început să învăț să-mi controlez magia, mi s-a părut frustrant, însă am ajuns să accept bucuros provocarea. Țin degetul acolo, și văpaia se luptă să nu se stingă. Văd stele cât încerc să-mi stăpânesc magia. Vântul s-a întetit suficient cât să mă usture ochii și să-mi fluture mantia. Iisak își întinde aripile, însă limba de foc rezistă.

— Ți-aduci aminte că ți-am spus că mi-e frig? Îl întreb.

El zâmbește și, din senin, vântul nu mai bate.

În absența bruscă a magiei lui, flacăra mea devine prea puternică o clipă, făcând ceara să se topească de-a lungul lumânării, așa că renunț.

— Poate ar fi bine să-i arăți Liei Mara că magia poate să fie folositoare! spune el.

Mă gândesc la oamenii vindecați cu ajutorul magiei mele, la cum am reușit să-mi țin dușmanii departe și, treptat, departe de oricine a luptat alături de mine.

— Am făcut-o deja.

— Nu mă refer la faptul că ar trebui să-ți întărești, pur și simplu, forțele militare.

Îl cercetez cu atenție.

— Spui că ar trebui să folosesc magia împotriva lui Rhen. Tac o clipă înainte de-a adăuga: Exact de asta se teme.

— I-ai zis că trimiți o armată. O să fie pregătit să plătească cu aceeași monedă. O să fie pregătit să lupte de la distanță, așa cum fac regii.

Însă o să fie neputincios împotriva magiei.

Știu asta. Era deja.

— Rhen te cunoaște, spune Iisak. Se așteaptă la violență. Se așteaptă la un atac armat. La un atac brutal de eficient, spre deosebire de cel inițiat de Karis Luran. Ai adunat o armată și la fel de bine ai fi putut să depui jurământ.

— Nu-l subestima!

Mă gândesc la cicatricile lăsate de bici pe spatetele mele. Pe spatetele lui Tycho.

— Când e încolțit, și Rhen poate să fie brutal de eficient.

— Da, Alteță!

Iisak face din nou flacăra să pâlpâie, lumina acesteia scânteind în ochii lui negri.

— Și tu poți!

CAPITOLUL DOI

R H E N

LLA CASTELUL IRONROSE E ÎNCĂ O DATĂ TOAMNĂ. PRIMA adiere rece a anotimpului intră pe geamuri, făcându-mă să mă cutremur. De luni bune n-am mai avut nevoie de foc, dar astăzi asprimea vântului mă îmboldește să chem un slujitor care să-l aprindă în vatră.

Totuși, nu o fac.

Preț de aproape o veșnicie, mi-a fost groază de începutul anotimpului, pentru că era un semn că blestemul a renăscut. Urma să împlinesc iarăși optsprezece ani, prizonier al unei toamne nesfârșite, și să fiu singur cu Grey, fostul comandant al găzii mele, încercând să găsim o fată care să mă ajute să rup vraja, care era un chin nu doar pentru mine, ci și pentru întregul regat Emberfall.

Toamna asta, Grey nu mai este.

Toamna asta, am o fată care-mi stă alături.

Toamna asta, presupun că împlinesc pentru prima dată nouăsprezece ani.

Blestemul a fost rupt.

Nu mi se pare așa.

Lilith, vrăjitoarea care l-a aruncat cândva asupra mea, mă prinde acum în alt mod.

Harper, prima fată care a rupt blestemul, prințesa din Disi, care a jurat să-mi ajute poporul, e în curtea de sub fereastra mea, duelându-se cu prietena ei cea mai apropiată, Zo. Odinioară, Zo i-a fost și străjer, până când l-a ajutat pe Grey să fugă. N-am de gând să o lipsesc pe Harper de cea mai bună prietenă a sa, dar nu-mi permit ca un străjer care a jurat credință să-și împartă loialitatea.

Atmosfera e deja prea încordată.

Harper și Zo se îndepărtează, respirând anevoios, dar Harper își reia aproape imediat poziția.

Îmi vine să zâmbesc. Paralizia cerebrală face duelul incitant – unii ar spune *imposibil* –, însă Harper este mai hotărâtă decât orice alt cunoscut de-al meu.

O voce zglobie se aude din spate:

— Ah, Alteță! Ce *adorabil* e că prințesa Harper crede că poate să exceleze la asta!

Zâmbetul îmi piere, dar nu plec de lângă fereastră.

— Lady Lilith!

— Iartă-mă că ți-am întrerupt gândurile! spune ea.

Tac. Nu-i iert nimic.

— Mă-ntreb cum o să se descurce pe străzile ei din Disi dacă nu reușești să-i învingi pe invadatorii din Syhl Shallow.

Încremenesc. Adeseori mă amenință că o s-o ducă pe Harper înapoi în Washington DC, unde n-o să am nicio speranță să o găsesc. Unde Harper n-ar avea nimic și pe nimeni pe care să se bizuie și nici cum să se întoarcă în Emberfall.

Lilith îmi ignoră tăcerea.

— N-ar trebui să te pregătești pentru război?

Ba da! Chiar ar trebui să o fac. Grey mi-a acordat șaiszeci de zile ca să predau controlul asupra regatului Emberfall înainte să o ajute pe Lia Mara să-l ia cu forța. Acum e în Syhl Shallow și se pregătește să conducă o armată împotriva mea. Nu sunt niciodată

sigur dacă resursele sunt ceea ce-l mână în luptă – pentru că știu că ținutul e disperat să obțină accesul la negoț – sau dacă motivația lui e să pretindă un tron pe care, cândva, a zis că nu și-l dorește.

Oricum ar sta lucrurile, o să-mi atace regatul. O să mă atace pe mine.

— Sunt pregătit, îi răspund.

— Nu văd adunându-se vreo armată. Niciun general nu face planuri în sălile de război. Niciun...

— Acum ești strateg militar, Lilith?

— Știu cum arată un război.

Vreau să o implor să plece, însă așa doar o să mai zăbovească. Pe vremea când Grey era prizonier aici cu mine, mă consola faptul că nu sufeream niciodată singur.

Acum sufăr și este... chinuitor.

În curtea de dedesubt, Harper și Zo se duelează din nou.

— Nu-i urmări sabia, domniță! îi strig.

Cele două se îndepărtează, iar Harper își ridică surprinsă privirea spre mine. Buclele castanii îi sunt sucite într-o cosiță dezordonată care îi atârnă pe un umăr, și poartă apărători de piele pentru brațe și o platoșă aurită de parcă s-ar fi născut într-o familie de viță nobilă și gata să lupte. Nici nu se compară cu fata obosită și prăfuită târâtă de Grey de pe străzile din Washington DC cu atâtea luni în urmă. Acum este o prințesă războinică, desăvârșită de o cicatrice lungă pe un obraz și de o alta care-i traversează talia, ambele „grație” înfiorătoarei vrăjitoare din spatele meu.

Când mă privește, îmi cercetează trăsăturile de parcă ar bănuși că ascund ceva, ca și cum ar fi *mânioasă* pe mine, deși nu o rostește cu voce tare.

Lilith așteaptă în umbrele din spatele meu. Cândva, Harper mă invita în odaia ei ca să mă apere de vrăjitoare. Îmi doresc să o poată face din nou.

De luni bune n-am mai fost în camera ei. Ne despart prea multe lucruri nerostite!

— Nu știam că ne urmărești, spune Harper și-și bagă sabia în teacă de parcă ar fi nemulțumită.

— Doar o clipă. Ezit, apoi adaug: Iartă-mă!

De îndată ce deschid gura, îmi doresc să-mi pot retrage cuvintele. Pare că-mi cer iertare pentru altceva. Presupun că așa este.

Sunt sigur că-mi simte apăsarea din glas, căci se încruntă.

— Te-am trezit?

De parcă mai apuc să dorm!

— Nu!

Își ridică privirea la mine, iar eu mă uit la ea de sus și-mi doresc să pot să lămuresc toate emoțiile care plutesc între noi. Vreau să-i pot povesti despre Lilith, să-i merit iertarea – și să-i câștig din nou încrederea.

Aș vrea să pot îndrepta foarte multe lucruri.

— Nu știi la ce te referi, rostește în cele din urmă. Când zici să nu urmăresc sabia.

— Aș putea să vin să-ți arăt! mă ofer.

Expresia îi îngheață, însă doar pentru un moment. Inima mi se poticnește în piept. Mă aștept să refuze, că doar a mai făcut-o.

Dar apoi răspunde:

— În regulă! Coboară!

Inima-mi tresaltă – până când Lilith vorbește din spatele meu:

— Da! zice ea. Du-te, Alteță! Arată-i *puterea armii tale!*

Mă întorc privind-o aspru.

— Pleacă de aici, lady Lilith! șoptesc furios. Dacă te preocupă atât de mult pregătirile mele pentru război, îți sugerez să găsești o cale de-a te face utilă, în loc să mă chinuiești ori de câte ori ai nevoie de o diversiune copilărească!

Râde.

— Cum spui tu, prințe Rhen!

Întinde o mână ca și când ar vrea să-mi mângâie obrazul, însă mă smucesc înapoi, izbindu-mă în perete. Atingerea ei poate fi ca focul — sau mai rea.

Lilith zâmbește larg. Încleștez pumnii, însă dispare.

— Rhen? o aud pe Harper strigând din curtea de mai jos.

Inspir încordat și mă întorc lângă fereastră. Soarele a început să lumineze văzduhul, colorându-i părul închis la culoare cu scânteii aurii și roșii.

Ar trebui să mă pregătesc de război, dar mi se pare că sunt deja în toiul unuia.

— Permite-mi să mă îmbrac! îi răspund. Cobor într-o clipă!